DISCURS

En vers crítich y gustos,
Lloánt las antiguitats
De nostres antepasats
Contra el modo escandalós,
Millor diré criminos,
Ab que los Jóvens del dia
Sens honra ni cortesía
Per semblarne Currutacos
Van de dins com estropacos
Dejunant cada mitx-dia.

Modam modernis, nos diu
la Canícula del Estíu,
modam perjudicatorum
bulsivus & butxacorum:
paraulas de un tal Benét
que era Barber de Poblét:
llibre segons tinch entés
mil nou cents cuaranta tres,
capitol setanta sis,
escrit en un tercer pis;
pagina segons se veu
á cuatre cents menos déu.
Floritur, está exclamán
lo besavi de Abrahám,
que vol dir en catalá
aquell temps cuant tornará,
tempus, *tempora*, *temporatur*
in eternum acabatur:
paraulas son que escrigué
lo padrastre de Noé
un dia estan en la bassa
ab un gros papé de estrassa.
Sobre est punt pretench jo
fer la mia relació,
y ab dos parts vull dividir
perque no tingau que dir:
la primera part será,
manifestarvos per cla
las modas y antiguitats
que adornaban los passats
y lo modo provocatiu
ab que vosaltres vestiu,
fentvos present y notoria
la infundada vanagloria
que sense necessitat
dins poch temps habeu posát,
y tal modo presumint
molts dels que me estau ohint.
Dita part será, no mes,
tractant de homens solters,
y si m' vetx envolicát
hi ficaré algun casat.
La segona de las donas
que alli veureu cosas bonas,
y encara tot no ho diré,
perque consideraré:
Muliers pestam crates sonum,
malediceres est bonum

tamquam justis peccatóris
omniam escandalatoris:
paraulas de un Estudián
à las voltas del Encán.
De estas, pues, justas y pias
sentencias que no son mias,
me valdré ab tot mon desfici
per apartarvos del vici,
fentvos creurer com uns nens
que tots sou uns innocents;
y aixis deixaume abaixar,
y los ulls en terra clavar
com se estilla avuy dia,
digau Maria.....

PRIMERA PART.

Cancrátibus Betabel,
Judas cusí den Rafel,
paraulas si las escrius
de un tal Manuel Postius,
home molt sabi si ho fos,
capitol cuaranta dos,
escritas en temps de fret,
pagina vuytanta set.
Ahont es lo temps ditxos
quels homens feyan de cos
encara queus fassa fastich,
sense desferse lo alastich?
Aquell temps, diu un poeta,
de las calsas ab traueta
quei duyen per moda estranya
uns grossos botons de banya!
Ahont son, nos diu Binyolas,
casacas ab curriolas
que dels faldons solament
se vestia un Regiment,
habenti mes botons en ella
que arrugas ab una vella!
Digaume gent idióta,
que se ha fet aquella bota,
que á la Ciutat de Alicánt
ne vestiren un Gegant,
y dels retalls que varen quedar
nou baixells varen carregar?
Modes perditiones sunt,
ahont es lo barret de llum
que mirat be de ple á ple
no faltaba mes que un ble
per semblar mes cla quel sol
un estupendo gresól?
Ahont es, vos torno á di
lo llargissim corbatí
que un Texidor llarch de mans
à ferlo estaba set anys?
Y la jupa que se ha feta?
que tapaba la faldeta;
alli si que hi habia roba,
com vos donaré la prova:
pues à casa una'n tenim
que mol temps ha quens vestim
de ella jo y los meus parents,
y sembla que no ni falta gens;
no vos penseu quel meu Besavi
ne va fer un capot pel Avi,
lo Avi un situen pel Pare
y un faldellí per la Mare,
la Mare un manteu per mi,
un altre per mon Cusí
y un jipó per ma Jermana,
y ara han fan una sotana,
y vos dich com home de be
que sembla que está sensé.
Alló sí, que eran vestiduras
sens vanitat ni posturas,
alló feya honestament
un home de enteniment,
alló ab tota reputencia
era vestir ab prudencia
alló era ab claredat
vestirse sense vanitat,
alló nos diu la escriptura
era vestir sense postura,

alló sense adulació
donava lo us de rahó.
Mes, ó memoria fatal!
que olvidas lo principal
de que los homens vestian
y ab ella se distingian;
olvidas lo mes hermós,
lo mes pulít y llustrós,
lo que mes gracia tenia,
la flor y estrella del dia,
la base fundamental,
lo sello y lo cordial:
Ditxosíssima abundancia
que consola ab sa fragancia
y lo enteniment trabúca
la bóssa de la Parrúca;
quina veu podrà explicà
la roba que en ella hi ha?
qui tindrá tanta ciencia
per dir sa magnificencia?
quina serà la criatura
que explicará sa hermosura?
quin Pintor farà una copia
de tan bella cornucópia?
quin Beco, cuyta ó no cuyta
farà mes perfeta truyta?
diu lo gendre de Canaà
que li apar un bacallà,
al nabot de Abraham,
una fulla de enciam,
al cusí de Faraón
la pala que s' usa al forn,
à la naboda de Isách
una fulla de espinach,
Judas Iscariot, retallada,
que apar una arengada,
Samsó á la fonda va di
que apareixia un biolí,
y mirada de perfil
apareixia un pernil,
y mirada de cantó
que semblaba un talladó
y Nicodemus::: pero no;
césia la aponderació,
que ni que estigués tot un dia
la mitat no explicaria
de una cosa tant perfeta
segons Cirineu decreta;
y aixi sense repugnancia
aniré al últim de la substancia
fentvos present com he dit
lo us de vostre vestit.
Alli passa un Sabaté
que va com un Caballé,
allí un ataconadó
que va com un gran Senyó,
allí un Sastre del Encán
que va com un gros Marxan,
allí un Barber está afeytán
que sembla l' Duch de Milán;
aquell, pues, paseja alli
y era Texidor de Lli,
ara perque s' veu empleat
com un Marqués se ha posát,
aquell sembla un General
y es Doctor del Hospitál,
aquell sembla an Baranguer
y es sols mestre Fustér,
aquell sembla un hisendát
y demana caritat,
y ab capa de menestral
sense suar guanya el jornal,
aquell que sembla un Usía
cartas al Born escribia,
aquel va tant opulent,
y en substancia es Escribent;
de modo que ja vos dich
nos coneix pobre ni rich,
ja nos distingeix ab res
lo Pleveyo del Marqués;

de cuants he sentit á dir
que per poder ben vestir
seguint los costums dolents
han desfraturat sos bens :
cuants ne tenim á la vista
que vesteixen ab papista
y si be los examinám
pude son uns morts de fam ?
cuants portan (que aixo ho se jo)
un gros barret de cartró,
y per ser disimulat
si posan un enserát ?
de cuants tenim experiencia,
que van ab molta opulencia
y tal volta per dinar
diners han de enmatllevár ?
cuants portan lo coll planxát
y molt ben enmidonát,
y la camisa si 's veya
deu semblar la xumaneya ?
Vull sobre l' particular
aqui un exemple contar :
Succehi á la Catedral
sis mesos passat Nadal,
en temps que apretaba l' sol
entre Juny y Juriol,
que un Señor de aquets de bota,
barrét rodó y bona cota,
li agafá de improvis
un trevall ab un pedris ;
luego la gent hi anà
per poderlo remediá,
uns diuhen aixó es caló
descordemli algun botó,
si aixó es caló, cosa clara,
tiremli aygua á la cara ;
comensaren á mullarlo,
y despues á descordarlo,
li alçaren lo camisón,
valgam la bola del mon,
valgam las mitjas de Avél
y las botas de Ismaél,
valgam lo braguer de Anás
y la jupa de Cayfas,
y la elena del bon Grespí,
¿ que es lo que vas veure allí ?
camisa ! no : sino ho era,
mes be diré xarpallera,
sobrat honor se li fa,
era un tros de aixugamá,
no pot ser mes semblaba ella
drap de fregar la paella,
no tenia mes que un forát
mes era tan extremát
que del coll à sa costura
passaba de la cintura :
digué un vell (home de be)
mireu si te algun diner
y anau, qui primer hi sia,
à vuscarli malvesia ;
van lo consell á provar,
y en efecte van mirar
si à la butxaca tenia
diners per lo que convenia ;
sabeu lo que hi van troba ?
escolteu que'us gustará :
un vano, un brillador
y un bosi de mocador,
desfilas ab un papé
y un drap brut de no se qué
tres ó cuatre pams de beta
y una curta xaringueta,
un tros de un respall trencat
y un mirall pero esquerdat,
un gallet de aquells de barro
y una punta de sigarro,
una ullera furadada
y un pot de posar pomada ;
de diner ni mitja malla,
no hi trobaren cap medalla,

ni Excercici del Cristiá ;
com es que no hi van trobá
ni Creus ni Escapularis,
ni Evangelis, ni Rosaris ?
Perque, *juben qui mol estis*
ætatis picarum testis,
sicut erat calaberi,
non habet domini Peri.
Digas, pues, tú jove incensat,
perque molt mes habiat
no procuras ben umplir
lo ventre que ben vestir ?
quet serveix, digas llanút,
portar calses de bellút
si cuant al vespre vindrá
pot ser no podrás sopa ?
quet serveix, digas panarra.
aqueix coll de butifarra,
y si à casa tua van
ni palla hi trobaran ?
quet serveix, torno à di,
la armilla de bonvusí,
de percala ó de enconxát,
anar tan net y planxát,
portar tan bona casaca
si no tens à la butxaca
un cuarto tant solament
per poder beurer ayguardent ?
Ahont vas ab aqueix barret
tan alt, tan ample y estret,
si per poderlo comprar
te has de estrenye de menjar ?
perque portas incortés
las botas de corte inglés,
si tot lo mon diu à veus
que al Sabater las deus ?
perque portas la camisa
de tant color y divisa,
si es notori y se sap
que no la pots dur de drap ?
Y finalment, que sembleu
del modo que'us estrefeu ?
tinguéu un poch de cordura,
y os esplicaré vostra figura :
Ab lo alastich barrét,
com ja queda dit estret,
sembleu, segons d'ahon ve lo vent
la vela del bestiment :
lo cap pelat com porteu
y xurriplampi hos deixeu,
sembleu sense aponderació,
lo gall de la passió :
aqueix coll tan extremát
de butifarra imitat,
sembleu que tots cuants sou
portau al clatell un jou :
las camisas viróladas,
de tans colors pintadas,
sembleu, me apar à mí,
cada hu un Arlequí :
ab eixas curtas casacas,
amples que fan mil butxacas,
vos dich, y no dich mentidas,
que sembleu monas vestidas.
Perque porteu, gent novella,
calsas à sota la aixela,
que vos fan de cuixas gran tros
y sembla que no tingueu cos ?
de aqui provenen los castichs
perque porteu los alastichs,
que si una volta vos purgueu
y la purga obra com deu,
antes no vos habeu descordat
ja la mína ha rebentat :
Fins he reparat que molts
van ab botas per la pols,
y cuant plou, los papa-natas,
se han de posar las sabatas
perque tenen à vegadas
ditas botas furadadas :

Y digaume, ó gent bufona,
que diré de aqueixa valona
que porteu á nal papista?
se me afigura à la vista
que es un home petitó,
y à sota porta un minyó
perque lo alsia y semblia gran
à imitació del Gegan.
Veus aqui vostras figuras
ignorantas criaturas,
per vestir de esta manera
à Pera, Pau y Baranguera,
aquell Sastre, aquell Marxan
necios, aneu enganyant:
y de aquesta conformitat
aquell infeliz casat
per vestir com vos he dít
es un Baujarró consentit;
y aqui Corneli nos diu
en lo capitol que escriu;
Marítum quit vestigarum
Mulíer suam aprobarum,
ergo catcabañadorum
de Marcus est devotorum.
Comenseus à prevenir
per mocarvos y tosir,
y si convé estornudar.

SEGONA PART.

Accipiate Cabrit,
no fora mal ben rustit
ab una taula rodona
segons Isóp nos abona,
perque nos diu:
Sopatur bonorum
in carnibus gallinorum,
quitquivilandis aquarum
tot animem menjatarum:
llibre quel fa qui vol,
capítol cualsevol,
y perque mon fi veyeu,
la página que volgueu.
Cuants y cuantas dirán,
aquest que está perorau
no diu sino disbarats,
perque diré veritats.
Los homens he criticát,
y las donas he deixat,
y dirian entre si,
avuy no ni ha per mí,
mes per totas ni ha de habé,
vellas y jovas també;
puig que ho tinch à la ma
deixaume arremangá.
Ahont has anat ciencia?
que te has fet reverencia?
modestia estás perduda?
prudencia, que te has abatuda?
honor y confiansa, ahont sou,
jo crech que habeu caigut al pou?
Ja ni prudencia tindreu,
ni reverencia veureu,
ni confiansa hi haurá
ni lo honor se trobará,
ni ciencia à las personas,
ni modestia à las donas;
pero crech que totas cuantas sou
ja no vos vindrá res de nou:
Si no digasme tu anciana,
oh! vella de barba-cana,
plena de anys de esperiencia,
¿ahont es la tua prudencia?
Tu que ab ton us y costum
en lloch de donar llum donas fum
ja ab lo modo de pensar
ja ab lo estrafet caminar,
ja ab lo volerte divertir,
ja ab lo deshonest vestir:
Tu que sempre deurias anar

dintre una Iglesia à resar,
nó pensas mes, segons veitx
que anarten à paseitx:
Tú que sempre deurias estar
rosegant algun altar,
no tens altre pensament,
que es lo bon divertiment:
Tú que ja caixals no tens,
y si me enfadas ni dens,
vas fabrican mil enganys
dient tens trenta dos anys,
cuant tothom sab y te entés
que ja 'n ten xexanta tres:
Tú que tens lo cap mes pla
quel meu palmell de la ma,
disfrasar ta cara vols
ab la parruca ab cargols:
Tú que per ta estranya cara
fas la figura mes rara
que may se ha pogut trobar
la empolvas per agradar:
ta cara que si ve s' mira
sembla l' cul de una cadira,
per apareixer milló
la pintas ab vermelló:
ta cara que cuant rius
sembla una mapa ab sos rius,
y sembla si ve la veus
un motllo de fer fideus,
la adornas una hora bona
per semblar una minyona:
ta cara que ben mirada
sembla una grua mullada,
ó un modelo de ventall,
passarás ab un mirall,
pot ser tot un dematí
per poderla ben guarní:
ta cara, que si jo no m' erro,
sembla de cagaferro,
estarás un dia de plantó
mirante á nal tocadó:
disputaban cuatre vells
que sembla un plat de servells,
y que semblaba han quedát
un carrer mal empedrat;
que semblaba, un borni va di,
un arrugát pergamí:
David afeytantse vol
semblia una fulla de col;
quiquivus collum fullarum
intellectus dispensarum:
diu un amich de Pilát
que sembla un congre arrugát.
Y tu loca y vanitosa
te pensas ser mol hermosa,
y vas sempre ab llibertat
ab lo cortejo al costat;
perque en lloch de tot aixó
no estás ab un racó,
y resant alguna cosa,
no fas correr la filosa?
sedites ipsis vellarum
in filosam reditarum:
paraulas de un Escultor
que habia estat Regidor.
Accipientes demora,
veyeu aquella Senyora
que va alli ab lo cap tan dret,
y ab un Senyor feut brasset,
un mes atras ó per aqui
lo seu marít se va morir,
jo pensaba ab veritat
que ella se hauria alocat,
perque veurer aquell plorá
per mi consol no hi haurá...
marit, te acompanyaré...
jo també me enterraré...
avuy quedarém tots junts
marit y muller difunts,
per mi fora gran conort

que avuy me vingués la mort..?
y ho desitjaba tan ella
com jo tenir mal de orella:
los seus parents la aconsolaban
pero res aprofitaban,
afins que de tant plorá
fatigada desmayá:
Jo habia consentit
sen anaba ab son marit;
pero be es ben diferent
lo que fa mon pensament;
miraula ab aquell Senyor
com riu, ¿ahont es la tristor?
ahont es aquell esclamar
ja nom' tornaré casar?
si ho desitjabas tú mes,
que sangrias los Barbers,
que aygua los Taberners,
que lo bon vi los Sombrerers,
que los dilluns los Sabaters,
que poder sisar los Cuyners,
que testaments un Notari,
que malalts un Apotecari,
que los Coixos poder enganyar,
que los Geperuts criticár,
que visitas un Doctor,
que un bon fart un Texidor,
que un solfista molestar,
y que un Sastre poder robar.
Ahont es aquell dir afligida,
per mi ja no hi ha mes vida?
ahont son tots aquells plors
y embrutar tants mocadors,
que en un demati nous y vells
embrutares nou parells?
A casa no hi tornaràs
afins qne marit trobarás;
de aixo era lo teu plany,
de poder trobar un bon Jan;
deyas jo nom vuy casá,
ojalá que fos demá:
pobre si ten vas Anton
quel que queda ja s' compon:
Homines qui videt untis
corporis sic est difunctis,
si á Mulieres picatóruuı
rabiatum per casatorum:
paraulas de un Filosóp
que anaba ab gorra de cop.

Digas, pues, tu dona casada
quet precias de ser honrada,
de ahont surt tanta fantasía
que gastas per cada dia,
guanyant ton marit no mes
que onse sous y tres diners?
digasme de ahon surt, taymada,
la mantallina brodada?
digasme de ahont va surtí
aquell vestit de lapí
que fas tan alarda y gala,
y aqueix vestit de percala?
digasme de ahont han eixit,
sino guanya ton marit
mes que lo just per menjar,
com pots tan rumbo gastar?
Mundis, mundis vaderretur
in eternum perderetut.
Cuant podria jo, tot junt,
perorar sobre aquest punt;
cuant podria si volgués
dirvos sobre aquest excés;
pero no : : : que ho deixaré
perque prudencia tindré;
no vull dir de sech à sech
tot lo que en aixó conech,
perque com puch explicar
tot lo que arriba à passar:
No obstant diré de esta casada
que mireu tan adornada
uns cuatre any anderrera]

sols era una Bogadera
carregada de pobresa,
y ara sembla una Marquesa:
¿Y qui ho paga tot aixó?
Tot aquell benefactó
que al seu marit li va di
que li representaba cusí;
y com à ell li es ganancia,
ho creu sense repugnancia:
Mulier qui maritum ofendit,
& pro maritum consentit,
maledicere est in Cœli,
diuhen Caton y Corneli.

Cuants ni ha, que ho sabem
y per prudencia ho callem,
que van de flochs molt guarnidas
y de satí van vestídas,
que anaban cuatre anys atras
à la Plassa ab un cabas;
com es que tan habiát
à ser damas han puját
y van ab tanta opulencia?
que han guanyat alguna herencia,
Marquesat ó Monarquía,
ó be han tret la Lotería?
si son marit va à jornal,
com pot abansar tan caudal?
que ab cuatre anys de treballar
menja y beu de pasejar?
Del marit la gran herencia,
li ha vingut ab la paciencia;
se ha fet rich tan à luego
perque te vista hi fa lo ciego;
se ha fet rich, perque avisát
antes, à casa no ha entrat;
se ha fet rich, perque á tingut fet
engrandirse lo barret:
se ha fet rich, pero guardeus d' ell
si porteu vestit vermell;
se ha fet rich y va ab tal gala,
perque xiula per la escala:
Y que vos diré en catalá
de aquest modo de pensár?
Citaré : : : pues jo no puch,
à March, Corneli y Lluch,
y aquestos dirán tots junts:
Homines qui videt sunt
Mulier suam aplaudevit
Marcus, Luquis & Cornelis
dixerunt ergo aprobatur
de caput est coronatur.

Basta : : : que estich cansat
y vull acabar habiát;
mes vull antes de acabar
de las Minyonas parlar:
pero, que diré que no hajia dit
perque tinguia bon sentit!
diré, que no tenen servell,
pero no, que aixó ja es vell;
diré, tenen mal cap,
diréu, temps ha que se sab;
de vanas las tractaré,
diréu, temps ha que ho sé;
diré, que gastan fantasía,
direu, temps ha que ho sabia
diré, tenen lo enteniment curt
diréu, mira ab que surt;
diré, que facilas son;
diréu, ja ho sap tot lo mon.
Pues sabentse tot aixó,
de que peroraré jo?
com acabaré, insensát
lo asunto que he comensát?
lo acabaré no obstant
la sua vida contant:
Naix alli à la matinada
de una Mare molt honrada
una Noya que ab lo ull
ja demostra son orgull,
puja y va aumentant la edat,

pero ab molta vanitat,
arriba plena de enganys
als quinse ó setse anys ;
de que li diuhen, indica
que deu ser tal cual bonica,
y resulta que habiát
gasta molta serietat ;
será filla, si convé
de un pobre fadri Tornér,
y pensa se ha de casar
ab lo Duch de Frontinyá:
Mare, compriam un bon ret,
y un gipó, pero ben fet,
compriam li diu deu vegadas,
ab manigas arrufadas,
compriam de percala fina
un vestit y mantellina,
per enrehonar (que me acomoda
que sia de última moda)
ab un Senyor que va ab cota,
compriam li diu la xicota,
un exquisit mocador
perque vegia aquell Senyor
que tinch gust en el vestir
y se anamoria de mí;
(y lo tal será, si convé,
un pobre fadri Barbé)
compriam, li torna la bleda,
unas sabatas de seda,
que aquell Senyor me va dir
que preten casarse ab mí;
y el tal no mes hi va
per si la pot enganyá:
Sa Mare, la bona dona,
creu lo que li diu la minyona,
y aixis li compra habiat
tot lo que li ha demanát,
y per comprarli es lo cas
que se empenya un matalás.
Ja tenim com li agrada
à la minyona adornada,
ara entre, com ja se sap,
posarse papers al cap,
pentinarse lo cerquillo,
y compondrerse lo patillo:
Al veurerla adornadeta
mols ausells li fan l'aleta,
es dir quels fadrins per ganga
li ansuman la retranga,
lo un li diu, qui fos ditxós
de poderli ser espós ;
l'altre ab lo berret mitx tort
li diu cridant un poch fort,
quina fortuna tindrá
lo que ab vosté s' casará;
l'altre que es un minyó ros
li diu tierno y carinyós;
que ditxa tindria si
pogues à vosté servi;
l'altre acaba de adobaro,
pues diu tot fent un cigarro,
no he vist en tota ma vida
una Noya mes pulida;
y despues hi va, finalment,
un begut de enteniment
de aquells que usan mes galas,
cabell arissat, barrét sens alas,
gros corbatí y llarga cota,
que son nets de papillota,
ab lo capot de valonas,
que semblan unas monas,
fentne deu mil posturas
ab botas y ferraduras,
dient, vosté donselleta
es una Venus perfeta;
y ella los respon aixi;
„ vostés se burlan de mí,
„ en tot lo mon no hi ha cosa
„ mes lletja ni fastigosa:
aixó de boca ho publica,

y de cor pensa', que bonica
dech ser, pues per aquí
molts se enamoran de mí;
Ja no fa cas com usaba
del Barber que festejaba,
ja no dorm ni reposa
afins quel de botas disposa
y aquest es un palatroch
que no viu sino del joch;
ja en fi, lo pobre Barber
despatxa al mitx del carrer,
y pren, per sas monadas,
al de las botas ferradas;
com lo tal es un truán
poch à poch la va enganyant,
fins arribar aquell dia
de lograr lo que éll volia:
y habent lograt son intént
muda de pensar enterament,
ja la deixa y sen vá,
quedant ella com quedá
la criada de Doña Ana ;
ja com es un tarambana,
ab un altre fa la mona,
deixant la pobre minyona
per falta de esperiencia
à la Lluna de Valencia:
Doncellativus qui videt
& tunantivus porfidet,
peligrorum virginitatis,
& virgum suum volatis.
¿Y aquets costums y maldats
no deuhen ser castigats?
diréu que non fassa cabal
que es costum general;
ja que es dolent coneixeu,
perque no vos ne aparteu?
Pregunto, es proporcionát
mirarvos aquell casat
que per anar sa muller guapa
hagia de aguantar la capa?
es una cosa arreglada
veurer aquella casada
que per anar de Senyora
venguia la millor panyora?
es bon costum y lley bona
veurer aquella minyona
ques paseja pel carrér
mostrant mes pit del que te
per poder de moda anar,
y si acas se vol mocar
ha de ficar indiscreta
la ma al trau de la faldeta?
es bon pensar, vos torno à dir,
lo pensar de aquell fadri
que ab sa parola y juginas
ha enganyat setse fadrinas
prometentlos insolent
paraula de casament?
Minyonas que me escolteu
pensau be ab lo que feu,
no vos fieu de cap fadri
si no voleu penedi,
Proseguiu vostre intent,
ab lo que'us he fet present,
si perque esteu obstináts
en proseguit las maldats
proseguiu sense judici,
proseguiu ab vostre vici,
proseguiu, no repareu,
enganyantvos com pugueu;
tú jove tira endevant,
prosegueix sempre enganyant:
tú vella segueix aixi,
festeja fins al morir:
tira endevant tú casada,
segueix ta intenció malvada:
donsella segueix ta via
mudas de homens cada dia.
Ja vos vindrá l' castich cruel

del soterrani del Cel,
ja vos vindrá l' castich que deya
per dalt de la xumaneya:
baixian rayos habiát
tots fets de pape dorat;
feu que baixia aquell Dragó
que varen fer de cartró;
feu que baixian nou Soldats
de Dimonis disfrasáts,
ab unas cuas estranyas,
y cada hu tretse banyas;
feu que vinguian al Ivern
del rebost que hi ha al Infern
unas ratas com lo bras
sense peus, cua, ni nas;
feu que baixian nou perdals
que treguian foch pels caixals;
feu que vinguia un gran Lleó
ple de palla y de sagó;
feu que vinguia Satanás
ab un caball sota del bras;
feu que vinguia Llucifér
ab gorra de granader;
feu que vinguian á fileras
nou mil serpents ab patxeras,
setanta mil Camaleóns
surtian de aquestos racons,
fins que siga la casa plena
surtia del mar la Balena
tot menjan una Paláya;
vinguia el Capitá manayá
sense sabre ni pendó,
vingian, torno á dir ab rahó
nostres principals contraris,
que son, Escribents, Notaris,
Procuradors y Atvocats,
veniu, veniu tots plegàts,
veniu si habeu esmorsát,
ab un sabre robellát,
y poseus dints las butxacas
unas grosas xurriacas,
veniu tot fent lo borratxo,
y poseus un gros mostatxo
per veurer si aturdiréu,
ó be si espantaréu
ab unas banyas de Cábra
esta gent de pedra mabra,
esta gent que te lo cor
que pa de figa mes fort,
espanteulos, destruhiulos,
sino podeu escupiulos
ab ple de merda un bot;
pero no, espereu un poch,
deteniu la furia tota,
que alli veitx una vellota
que sembla que vol plorar:
ja comensa de inflar;
ara es bona ocasió,
pegueus bons colps al carpó,
y digueu ab mi tot xiulán,
y qui no sapiga, cantan;
digueu: no hi tornaré mes
á cometrer tal exces;
digueu, ja men estaré
afins que ganas ne tindré:
Pesam de hábermen de estar
afins que hi podré tornár,
pesam, dich ab serietat,
de no tornari habiat:
Proposo de estarmen jo
afins que tinguia ocasió;
proposo, vos dich formal,
de estarmen un cuart cabal;
proposo may mes pensari,
y estich rabiant per tornari;
proposo, ab tot mon buch,
de no tornari sino puch.

AMEN.

Manresa: En la Oficina de PAU ROCA, carrer de S. Miquel.